

Vazgeçmenin Dayanılmaz Ağırlığı

– Mehmet DEMİR · 23 Şubat 2010

Nelerden vazgeçmedik ki şimdiye kadar. Nice aşklardan, dostluklardan, alışkanlıklardan, hayallerden, tutkularından, düşüncelerden vazgeçtik kim bilir? Farkında olmadan hergün birşeylerden vazgeçiyor ya da vazgeçmek zorunda kalıyoruz. Vazgeçmek günlük rutinimiz gibi olmuş neredeyse. Acaba iradesiz olduğumuzdan mı, sabırsızlığımızdan mı, kararsızlığımızdan mı, yetersizliğimizden mi yoksa imkansızlığından mı vazgeçiyoruz birşeylerden?

Bu kadar sık birşeylerden vazgeçebiliyorsak bu, ya vazgeçmenin çok kolay olduğunun ya da hiç bir şeyin vazgeçilmez olmadığına kanıtı olmuyor mu? Öyleyse neden acı çekiyoruz bazı vazgeçilenlerin ardından? Vazgeçmek mi gerekir bazen tutkularımızdan? Vazgeçmek korkaklık mıdır, bir kaçış mı? Yoksa bir erdem midir vazgeçmek?

Ne kadar vazgeçilmezimiz varsa yüreğimiz de bir o kadar acıyor aslında. İnsan hiçbir şeyden kolayca vazgeçemiyor nedense. Ancak buna rağmen her gün birşeylerden vazgeçiyorsak ruh halimiz kimbilir ne halde. Her vazgeçtiklerimiz ardında dökülen gözyaşları, yürek sızıları, gönül kırıklıkları, özlemler ve keşkeler kalıyor...

Vazgeçmek fedakarlıktır kiminde? Bazı tutkularından, hayallerinden, alışkanlıkların feda edilmesi bir sevginin sonucudur. Bazen bir tutku diğer bütün tutkuların önüne geçebilir. Bu nedenle bir aşk bütün tutkular, alışkanlıklar, hayaller ve düşüncelerin yerini alır ve insanı diğerlerinden vazgeçirir. Öyle ki bazı aşklar bütün dostlarından, çevresinden ailesinden bile vazgeçirmeye yeterlidir insanı. Vazgeçilmez olan ön plana çıkınca diğer her şey vazgeçilebilir olur nedense.

Vazgeçmek kiminde de kararlılıktır, iradedir. Nasıl olur demeyin. Vazgeçilen insana zarar veriyorsa bundan vazgeçmek kadar doğal bir şey olabilir mi? Kötü dostlar, kötü alışkanlıklar, uygunsuz mekanlar, zararlı fikir ve düşünceler kolay vazgeçilebilir olduğu kadar, bu alışkanlıklara tekrar bulaşmama iradesini gösterebilmek de takdir edilebilecek vazgeçmelerdir.

Vazgeçmek zaman zaman da gerçeği görmek, doğruları idrak etmek, hatalardan dönmektir. Kuru bir inattan, bir olmaza saplanıp kalmaktan, olamayacak hayallerin peşinde koşup çıkmaz yollarda debelenip durmaktan, hırstan, ihtirastan dönmek hayırlı sonuçlara çıkarır insanı.

Vazgeçmek çoğunda da zorunluluktur. İnsan bir yaşa geldiğinde bir çok şeyden zorunlu olarak vazgeçer. İnsan her yaşta her şeyi yapmaktan acizdir. Anatomik olarak da bir yaştan sonra kimi şeyleri yapabilecek güç ve kudrete sahip olamaz. Yüksek tansiyon, kolesterol, kalp gibi rahatsızlıklar çok şeyden kısıtlar ve vazgeçmek zorunda bırakır insanı.

Yeri geldiğinde insanın canından bile vazgeçebileceği değerler de vardır. İnsanın iffeti, namusu, dini, vatani ve bayrağı bu değerlere örnektir. Bunlardan vazgeçmekse onursuzluktur.

Her şeyin vazgeçilebilir olduğunu bilerek neden birşeylere bağlanırsınız? Neden sahiplenirsiniz birşeyleri? Sonunda yüreğimizin acıyacağını, içimizin daralacağını, özlem duyacağımızı bilerek körü körüne birşeylere bağlanır, tutkulanır ve aşk duyarız. Halbuki düşünsek bir nelerden vazgeçebildiğimizi... Hem de ne vazgeçilmezlerden ne kadar da kolay vazgeçebildiğimizi...

Vazgeçilmez hiç bir şey yoksa hiç bir şey bağlanılacak kadar önemli değil. Hiç birşeye körü körüne bağlanmamak dileğiyle.